

یاران روحانی

با تقدیم تحیات امنع ابھی و با تبریک به مناسبت اعیاد مبارکه صیام و نوروز
امید آنکه سال جدید سال صلح و دوستی، محبت و مدارا، عشق و خدمت برای همگان باشد
به پیوست پروگرام بزرگداشت عید نوروز تقدیم میگردد

جانتان خوش باد

حضرت ولی محبوب امرالله میفرمایند:

چون عید نوروز منصوص کتاب اقدس است باید در کمال جلال و احترام و شکوه گرفته شود.

توقیعات مبارکه ۱۹۴۸-۱۹۲۲ ص ۸۰

1. لوح مبارک عید صیام و نوروز
2. لوح مبارک حضرت عبدالبهاء
3. بیان حضرت ولی امرالله
4. دین بهائی و نوروز
5. دین بهائی و نوروز
6. شعر فرّ جوانی

الأعظم

لَكَ الْحَمْدُ يَا إِلَهِي بِمَا جَعَلْتَ النَّيْرُوزَ عِيدًا لِلَّذِينَ صَامُوا فِي حُبِّكَ وَكَفُّوا أَنْفُسَهُمْ عَمَّا يَكْرَهُهُ رِضَائِكَ،
أَيُّ رَبِّ اجْعَلْهُمْ مِنْ نَارِ حُبِّكَ وَحَرَارَةِ صَوْمِكَ مُشْتَغِلِينَ فِي أَمْرِكَ وَمُشْتَغِلِينَ بِذِكْرِكَ وَتَنَائِكَ، أَيُّ رَبِّ
لَمَّا زَيَّنْتَهُمْ بِطَرَازِ الصَّوْمِ زَيَّنْتَهُمْ بِطَرَازِ الْقَبُولِ بِفَضْلِكَ وَإِحْسَانِكَ لِأَنَّ الْأَعْمَالَ كُلَّهَا مُعَلَّقَةٌ بِقَبُولِكَ وَمَنْوُطَةٌ
بِأَمْرِكَ، لَوْ تَحَكَّمْ لِمَنْ أَفْطَرَ حُكْمَ الصَّوْمِ إِنَّهُ مِمَّنْ صَامَ فِي أَزَلِ الْأَزَالِ وَلَوْ تَحَكَّمْ لِمَنْ صَامَ حُكْمَ الْإِفْطَارِ
إِنَّهُ مِمَّنْ اغْبَرَّ بِهِ ثَوْبُ الْأَمْرِ وَبَعْدَ عَن زَلَالِ هَذَا السُّلْسَالِ، أَنْتَ الَّذِي بَكَ نَصَبْتَ رَأْيَهُ أَنْتَ الْمَحْمُودُ فِي
فِعْلِكَ وَارْتَفَعَتْ أَعْلَامُ أَنْتَ الْمُطَاعُ فِي أَمْرِكَ، عَرَّفْ يَا إِلَهِي عِبَادَكَ هَذَا الْمَقَامَ لِيَعْلَمُوا شَرَفَ كُلِّ أَمْرٍ
بِأَمْرِكَ وَكَلِمَتِكَ وَفَضْلَ كُلِّ عَمَلٍ بِإِذْنِكَ وَإِرَادَتِكَ، وَلِيَرَوْا زَمَامَ الْأَعْمَالِ فِي قَبْضَةِ قَبُولِكَ وَأَمْرِكَ لَنَلَّا
يَمْنَعُهُمْ شَيْءٌ عَن جَمَالِكَ فِي هَذِهِ الْأَيَّامِ الَّتِي فِيهَا يَنْطِقُ الْمَسِيحُ الْمَلِكُ لَكَ يَا مُوجِدَ الرُّوحِ وَيَتَكَلَّمُ
الْحَبِيبُ لَكَ الْحَمْدُ يَا مَحْبُوبٌ بِمَا أَظْهَرْتَ جَمَالَكَ وَكَتَبْتَ لِأَصْفِيَائِكَ الْوَرُودَ فِي مَقَرِّ ظُهُورِ اسْمِكَ
الْأَعْظَمِ الَّذِي بِهِ نَاحَ الْأُمَّمُ إِلَّا مِنْ أَنْقَطَعَ عَمَّا سِوَاكَ مُقْبِلًا إِلَى مَطْلَعِ ذَاتِكَ وَمَظْهَرِ صِفَاتِكَ، أَيُّ رَبِّ قَدْ
أَفْطَرَ الْيَوْمَ غُصْنَكَ وَمَنْ فِي حَوْلِكَ بَعْدَمَا صَامُوا فِي جِوَارِكَ طَلْبًا لِرِضَائِكَ، قَدَّرَ لَهُ وَلَهُمْ وَلِلَّذِينَ وَرَدُوا
عَلَيْكَ فِي هَذِهِ الْأَيَّامِ كُلِّ خَيْرٍ قَدَّرْتَهُ فِي كِتَابِكَ ثُمَّ ارزُقْهُمْ مَا هُوَ خَيْرٌ لَهُمْ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ إِنَّكَ أَنْتَ
الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ.

مضمون لوح مبارک به فارسی

"اوست عظیم ترین" حمد و ستایش تو را سزاست ای پروردگار من، که نوروز را عیدی قرار دادی برای کسانی که به خاطر محبت تو، صائم شدند و نفسهایشان (خودشان) را منع نمودند از آنچه که رضای تو از آن کراهت دارد (مورد رضایت تو نیست). ای خدای من، آنان را از آتش حبّ خودت و حرارت صیامت (روزه ات)، مشتعل در امر خود و مشغول به ذکر و ستایش قرار بده. ای پروردگار من، همان گونه که آنان را به زیور روزه، مزین فرمودی، به زینت قبول در درگاهت با فضل و احسان خود، مزین فرما. براستی که جمیع اعمال معلق به قبول تو و وابسته به امر تو است. اگر برای کسی که افطار نموده (صائم نیست)، حکم صوم بنمایی، براستی که او از زمره کسانی محسوب است که همیشه (از ابتدای خلقت)، روزه دار بوده و اگر برای کسی که روزه دارد حکم افطار بفرمایی، همانا او از کسانی است که لباس امر به واسطه او آلوده شده (غبار گرفته) و از آب گوارای این چشمه دور (محروم) مانده است. تویی آن که به واسطه ات پرچم "تو در عمل خود ستایش شده هستی"، نصب شده و پرچم های "تو در امرت، مطاع (اطاعت شده) هستی"، مرتفع شده است.

ای خدای من، این مقام را به بندگانت بشناسان که بدانند که شرف هر امری به فرمان تو و کلمه تو است و فضل هر عملی نیز به اجازه و خواست توست و همچنین مشاهده کنند که همه کارها در اختیار (قبضه) قبول تو و فرمانت است و هیچ چیزی آنها را از عرفان (زیارت) جمال تو در این ایام، منع نکند، ایامی که در آن مسیح نطق می نماید "پادشاهی از آن تو است که خالق روح هستی" و حبیب (حضرت محمد) تکلم میکند که "ستایش تو را سزاست ای محبوب، به واسطه آن که جمال خود را ظاهر فرمودی و برای برگزیدگان، ورود در جایگاه ظهور اسم اعظمت را مقدر فرمودی، اسم اعظمی که به آن امت ها ناله نمودند مگر کسی که از غیر تو برید (منقطع شد) و به مطلع ذات تو و محل ظهور صفات تو اقبال نمود. ای پروردگار براستی که امروز غصن تو (حضرت عبدالبها) و هر که حول تو است افطار نمودند بعد از آنکه در جوار تو به خاطر طلب رضای تو صائم شدند. مقدر فرما برای او و برای آنان و کسانی که در این روزها بر او وارد شدند، هر خیری را که در کتابت مقدر فرمودی. سپس به آنان روزی عطا کن از آنچه که برایشان در دنیا و آخرت، بهترین است. به درستی که تو عالم و دانائی

2- لوح مبارک حضرت عبدالبهاء

ای یار مهربان، چون موسم بهار روحانی رسد، نسیم رحمانی وزد، غمام عرفان به فیضان آید، پس خاک پاک، گل و ریاحین برویاند. **الْبَلَدُ الطَّيِّبُ يَخْرُجُ نَبَاتُهُ بِإِذْنِ رَبِّهِ**، حمد کن خدا را که زمین پاک بودی و از فیض رحمت حق، گلشن عرفان گشتی و کوثر ایقان نوشیدی. پس از این ماء طهور و فیض موفور ربّ غفور، مردگان را زنده نما و اشجار پژمرده را تر و تازه فرما. حیات ابدیه بخش و فیوضات رحمانیه مبدول نما. امروز روز نیروز است و جمیع اشیاء منتظر انتشار نفحات قدس مطلع ظهور. آتشی برافروز که قلوب را حرارت محبت الله بخشد و شمعی روشن کن که جهان ظلمانی را نورانی نماید. نهالی بنشان که بارور گردد و شجری پرور که میوه تر بخشد. آنچه بینی و شنوی رو به زوال است مگر الطاف حضرت لایزال. عنقریب قُصور معمور را مَطْمُور بینی و زینت و آرایش جهان را، معدوم یابی. پس آرایش عالم انسانی طلب و محبت و مهربانی کن و هر زخمی را مرهم باش و هر دردی را درمان. در هر دم بیچارگان را ملجا و پناه شو و درماندگان را دستگیر در هر صَبَاح و مَسَاء. تشنگان را آب گوارا باش و گمگشتگان را محل سکون و قرار.

منتخباتی از مکاتیب حضرت عبدالبهاء - جلد ۳ صفحه ۱۷۵

3- بیان حضرت ولی امرالله

"حمد بی قیاس، ایزد متعال را شایسته و سزا که در این روز فیروز و عید نوروز که جهان تُرابی، حُلّه موهبت در بر نموده و به حلیه حیات جدید مزین گشته، تأثیرات حیرت بخش جلوه ربیع الهی نیز در کلّ آفاق به آشد اشراق ظاهر و باهر و نفحات مسکیه اش از جهت ریاض قلوب ستاینندگان اسم اعظم در اکثر بلدان ساطع و مُتَضَوِّع.

توقیعات مبارکه ۱۹۳۹-۱۹۲۷ ص ۱۵۹

تنها آیینی در جهان که نوروز را رسماً عید دینی و آغاز سال خود می‌شمارد، دیانت بهائی است. ممکن است برخی سبب را این حقیقت بدانند که بنیانگذاران این آیین، باب و بهاء‌الله، ایرانی بودند و آغاز سال برای ایشان نمی‌توانست چیزی جز روز اعتدال بهاری یعنی آغاز نوروز باشد. اما این نکته را نیز باید در نظر داشت که ایشان هم چنین می‌توانستند روز تولد یا اظهار امر خود را آغاز سال بهائی قرار دهند که چنین نکردند. در واقع جدا ساختن آغاز سال بهائی از یک واقعه دینی و گره زدن آن با رسمی کهن و تاریخی، که نماینده هویت ایرانیان است، حضور این آیین را در مدار دینهای ایرانی تحکیم کرد و نه تنها آن، که با گسترش این دین در سراسر جهان، نوروز را جشنی جهانی ساخت. ستایش ایران و تاریخ و تمدن کهن آن در آثار بهاء‌الله و عبدالبهاء در تضاد کامل با سخنان کسانی است که دوران پیش از اسلام را دوران جاهلیت ایران میدانند و برای آن ارزشی قائل نیستند. آثار دینی بهائی هیچ یک از سنن نوروز را بد نمیدانند و کفرآمیز نمی‌شمرند. به همین جهت بهائیان ایران همراه با دیگرهم میهنان خود مراسم و سنن نوروز را گرامی میدارند.

جشن نوروز از سوی سازمان آموزشی، علمی و فرهنگی ملل متحد-یونسکو-به عنوان میراث فرهنگی و معنوی بشریت ثبت گردید (۲۰۰۹) و مجمع عمومی ملل متحد با تصویب قطعنامه ای ماه مارچ مطابق اول بهار را به عنوان روز جهانی نوروز به رسمیت شناخت.

نوروز هویت ملی و دینی ایرانیان به قلم فریدون وهمن.

فرّ جوانی گرفت طفل رَضِیع بهار
 لب ز لَبَن شست باز، شکوفه شیر خوار
 باز درختان شدند بارور و باردار
 سرّ نَهان هر چه داشت، کرد عیان روزگار
 تو گویی امروز شد سرّ خدا آشکار

فصل بهاری گذشت باد آیازی وزید
 فَوَاکه رنگ رنگ، زهر شجر شد پدید
 بنفش و زرد و کبود، سیاه و سرخ و سپید
 ز حسرت بی بری، خاک به سر ریخت بید
 ز داغ دست تهی، نار به خود زد چنار
 باز شده بوستان رشک بهشت برین
 صورت هستی گرفت، لطیفه ماء و طین
 به صورت گونه گون آمده ماء معین
 پسته و بادام و جوز و، فندق و زیتون و تین
 تُرنج و نارنج و به، آبی و سیب و انار
 باغ توانگر گرفت شکر او تنگ تنگ
 سیم و زرش گونه گون، لعل و دُرش رنگ رنگ
 زبرجدش کیل کیل، زُمردش سنگ سنگ
 لآلی اش مشت مشت، دُراریش چنگ چنگ
 خزانة اش کوه کوه جواهرش بار بار